

PHÒNG GD&ĐT HUYỆN THANH TRÌ

CHO TÔI XIN MỘT VÉ ĐI TUỔI THƠ

-Trích-

ROBERT ROZHDESTVENSKY
(THÁI BÁ TÂN CHUYỂN DỊCH)

*Đêm nay tôi bước vội khỏi nhà
Đến ga,
Xếp hàng mua vé:
“Lần đầu tiên trong nghìn năm,
Có lẽ,
Cho tôi xin một vé
Đi Tuổi thơ.
Vé hạng trung-”
Người bán vé hững hờ
Khe khẽ đáp:
“Hôm nay vé hết!”*

*Biết làm sao!
Vé hết, biết làm sao!
Đường tới Tuổi thơ
Còn biết hỏi nơi nào?*

Lắng sâu cùng vần thơ

Tuổi thơ là quãng thời gian quý giá nhất của đời người, nơi ký ức trong sáng và nụ cười vô tư được chắt chiu. Nhưng tuổi thơ cũng là chuyến tàu một chiều, một khi đã trôi qua ta không thể nào quay lại. Đoạn thơ trích từ bài *“Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ”* của Robert Rozhdestvensky qua bản dịch của Thái Bá Tân đã khơi gợi trong lòng người đọc một cảm xúc vừa hoài niệm, vừa xót xa về những ký ức đẹp đẽ của tuổi thơ – nơi mà thời gian không thể quay trở lại.

Một tuổi thơ hạnh phúc hiện diện trong bữa cơm gia đình ấm áp, tiếng cười trong veo khi chơi cùng bạn bè, niềm vui nhỏ bé từ món quà bất ngờ,... Những điều tưởng chừng nhỏ bé ấy chính là nền móng cho niềm tin và sức mạnh tinh thần của một người trong hành trình trưởng thành.

Tuổi thơ, dù từng thuộc về mỗi người, giờ đây lại trở thành một chuyến tàu mà không ai có thể mua vé quay lại. Đây chính là sự thật của thời gian: những gì đã qua không ai có thể mua vé quay lại.

Hình ảnh “*bước vội khỏi nhà*” tạo cảm giác vội vã như thể nhân vật trữ tình đang cố gắng chạy đua với thời gian để tìm lại điều gì đó đã mất. Hành động “xếp hàng mua vé” đầy tính biểu tượng gợi lên khát khao mãnh liệt được quay về quá khứ. Chữ “*T*” trong “*Tuổi thơ*” được viết hoa với dụng ý tôn vinh tuổi thơ, quãng thời gian trong sáng, vô tư, đẹp nhất của đời người. “*Biết làm sao!/Vé hết, biết làm sao!*” và câu hỏi “*Đường tới Tuổi thơ/Còn biết hỏi nơi nào?*” vang lên như một tiếng vọng xa xăm, đầy chất thơ và suy tư. Hành trình về tuổi thơ không còn là chuyến tàu hay chiếc vé, mà chỉ có thể được tìm thấy qua những hoài niệm, những kỷ niệm chấp vá trong tâm hồn mỗi người.

Đoạn thơ “*Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*” của Robert Rozhdestvensky như một lời nhắc nhở thấm thía về sự quý giá của tuổi thơ. Nhìn lại, chúng ta không thể thay đổi những gì đã qua, vì lẽ đó mỗi chúng ta cần trân trọng những hạnh phúc tuổi thơ để không bao giờ phải nuối tiếc khi nhìn lại.

Sưu tầm

